

Jeg troer, at der er stor Trang til netop med Hensyn til den communale Bæftatning for det første at faae Hartkornsbæftatningen laaet fast, efterfom Hartkornet ikke længere er en videre fornøftig Maaleftof for Afgifter til Communen, deels fordi Hartkornet ikke mere ikke engang for Landeiendomme er nogen nøiagtig Stattermaaleftof, og deels fordi Landcommunernes Beboere ingenlunde nu fom i Fortiden, i det Mindste i meget betydelige Egne af Landet, faa at fige alle bæftaae af Agerbrugere. Men dernæft troer jeg ogsaa, at det er paatrængende at faae den Bæftatning, der allerede er i Virksomhed i Communerne ved Siden af Hartkornsbæftatningen, reguleret efter nogenlunde faste Regler, fordi det, efterhaanden fom den bliver af større Betydning, er uholdbart at lade den vedblive paa den gamle Maade, fom er den, at man faa at fige paaligner blot efter et Skøn, hvis Nøftighed man flet ikke tilstræffeligt prøver eller klarer fig. Herved vil utvivlfont snart fremkalde det Forhold, at, efterhaanden fom Skattebyrden til Communen ftiger, vil der blandt mange Skatteydere, fom virkelig forvrettes eller dog troe fig forvrettede, komme stor Utilfredshed tilftede. Jeg mener altsaa, at selv uden Hensyn til, at det maa være ønffeligt for Statsbæftatningens Skyld at komme til en mere regelmæssig Døftning af Communalbæftatningen, er det i samme Grad ønffeligt for selve Communalbæftatningens Skyld, og man vil da tillige kunne tilveiebringe et System, hvormed de væsentligfte af de Ulemper, fom uadffkillelig ere forbundne med dette Lovforslags Grundvold, undgaaes. Naar man vil omdanne den gode gamle Formues- og Leilighedsbæftatning og give fastere Regler for den, vil man kunne lade Communalbæftatningen være Skattecommiffion ved Statsbæftatningen og derved komme bort fra alle de Ulemper, fom jeg allerede tilstræffeligt har paavist ligge i det forelagte Lovforslag, faavel naar vi betragte Communalbæftatningens Stilling, fom naar vi nærmest dvæle ved

Skattecommiffionernes Sammensætning og Virksomhed. Man kunde da bæftatte faaledes, at man lod Formuen være en Bæftatningsgjenstand for fig, og idet man bæftattede al Formue, kunde man ramme alle Personer, fom uden Hensyn til personligt Arbejde ere i Besiddelse af Tilværelsesmidler gjennem deres Formue, og fom fornøftigvis kunne yde Noget af denne Formues Overflud baade til Staten og til Communen, selv om deres Indtægt, — det er Lediggængerne, fom det ærede Medlem (Sylv. Sjørgensen) nyligt omtalte — ikke efter Indkomsskfatningens Grundbæftatninger alene naaer faa høit op, at man kan ramme dem eller i hvert Fald ramme dem tilstræffeligt. Naar man dernæft giver faste Regler for Indtægtsbæftatningen, kan man ogsaa, netop fordi man tillige har Formuesbæftatningen ved at indrømme et vist Fradrag — muligt det samme eller et noget større end det, den høitærede Finanzminister har foreslaaet i denne Lov — naae et fornøftigt Refultat, samtidig med at man undgaaer alle de Ulemper, fom jeg forøvrigt ikke troer ere tilftede ved en moderat ftigende Scala, men fom fra flere ærede Herrer's Side altid ere fremhævede, faasnart jeg eller Andre have bragt Forslag i den Retning paa Bane; thi ved den særlige Formuesbæftatning komme de store Indtægter, fom det ifær kommer an paa at ramme i et større Forhold end de middelmaadige Indtægter, i Virkelighed til at høre mere end disse. De meget store Indtægter hidrøre nemlig enten ganffe eller tildeels fra en tilftedelevende større Formue, der da faaer en forøget Bæftatning igjennem Formueskatten, eller de ftamme fra Bedrifter, der i det Hele give en faa usikker Indtægt, at man nok kan finde fig i, at Indtægten af dem, naar den i enkelte Aar er meget stor, ikke bliver bæftattet fuldt ud, fordi samme Bedrift maaffee ad Aare giver ingen eller ialfald kun en ringe Indtægt, ja af og til endogsaa Tab. Man vil fremdeles kunne undgaae den Ulempe, fom er forbunden med at give faste Regler for Lempelser efter, hvad man kalder Leilig-